

нищо, освѣтъ обширнийтъ Божий дворецъ, Божиитѣ килини и своето сърдце.

Ханжмката е вече щастлива.—Какво още ми трѣбва? Азъ съмъ съ тебе, ти си съ мене, и Богъ е съ насъ.

Тя товари на магарето поехщинната, поглади го съ шъничката си ржчица, подаде на свойтъ господинъ чубука и е съвършено доволна. Минаха тѣ по пѣтя край самийтъ домъ на Катхрджията: свирятъ свирки, пѣятъ се пѣсви, играятъ хора; Ханжмката всичко вижда и чува и не само не казва: да почѣкаме, да поглѣдаме, но даже не желае тсва мисленно. Върви тя рѣдомъ съ свойтъ вълюбленъ и къмъ него се притиска, съ него се люблюва, вслушва се въ неговитѣ думи и чувства само своята любовъ. Тя вече не е бѣдна, защото не е сама. Дивно сщество е жената, когато тя люби и знае че е любима!

Тѣ вървѣха наедно и въ сърдцата на двамата бѣше любовта. Магарето крачеше напредъ и имъ показваше пѣтя. прѣзъ горитѣ и лѣсоветѣ, право въ Марашката долина. Ето каква е любовта и какви сж водачитѣ въ дивитѣ Балкани. Тамъ всичко не е както по насъ.

Свадбенното веселие е въ пълна сила. Мютесарифна иска Българитѣ да се веселятъ и забавляватъ за царско здравие, и подъ звуковетѣ на свирнитѣ да се братимятъ на хорото съ мюсюманитѣ.

Ицекъ увѣрява чорбаджиитѣ че въ Турция е по-добрѣ, нежели въ Руссея, по-добрѣ даже отъ колкото въ Франция и въ Англия, че той би желалъ да бжде Българинъ, а не астрахански Татаринъ, не арабски Кабилъ и не индуски сипай. Той разсказваше какъ Англичанитѣ, за нищо и никакви прѣстѣпления, привързвали Индуситѣ до устата на тона и ги разстрѣлвали така щото да не остане отъ тѣхъ нито парче; какъ Французитѣ, за развлечение, горѣли Арабитѣ съ хиляди, като лисици въ дупкетѣ; какъ Русситѣ стрижали и бръсняли Татаритѣ и ги зимали войници. А тукъ какво? Който направи вина, тогава ще набиятъ по-бащински съ прѣчки, и ще прѣ-